

BỘ II – Thất Hồn Đào Pháp Toái Mộng Đào

Hồi 1

Minh Nguyệt Thanh Phong Khóa Hồ Giang

1.

T

rên dòng Khóa Hồ Giang, trắng sáng vàng vạc.

Hôm nay là khoảng mười sáu, mười bảy, trăng đặc biệt sáng, ánh trăng rọi xuống làm dòng sông càng thêm phần thanh lệ.

Trên sông du thuyền trôi lững lờ, trên bờ những bụi lau sậy rì rào trong gió.

2.

Những con thuyền trên sông, có lớn, đèn hoa rực rỡ, có nhỏ, tinh xảo thanh nhã, trong đó có một hoa thuyền lớn nhất, đậu bên cạnh cầu, chẳng đèn kết hoa, lời oanh tiếng yến rộn ràng, tiếng đàn tiếng sáo dập dìu vang vang.

Không cần nói, hoa thuyền này khí phái hào hoa, bố trí phong nhã, trên thuyền lại là danh kỹ nổi tiếng khắp vùng, ngoài ra còn những tráng hán phụ trách phòng vệ đang đi đi lại lại trên mạn thuyền nữa, nếu không phải Tập Gia Trang, thì ai có thể mời được những người này, ai có thể trả được cái giá cao ngất trời như vậy?

Song đương nhiệm trang chủ của Tập Gia Trang, Tập Tiểu Phong, tuy niên kỷ còn rất trẻ đã làm nhất trang chi chủ, nhưng lại là một kẻ háo sắc.

Thất Hồn Đào Pháp tổ truyền của Tập Gia Trang danh chấn võ lâm, do Đả Biến Quan Trung Vô Định Thủ Tập Dự Sở sáng tạo ra vào ba trăm hai mươi bốn năm về trước, đào pháp khinh linh, chiêu thức mê ly kỳ ảo vô song. Truyền đến đời thứ ba, thì cháu nội của Tập Sự Sở là Tập Kỳ Đường đã xây dựng lên Lưỡng Hà võ lâm đệ nhất thế gia Tập Gia Trang, cùng ngang danh với các danh gia như Nam Cung, Mộ Dung, Phí, Thượng Quan, Tư Mã, Đường... Truyền đến đời thứ năm, đến tay đại hiệp Tập Bôn Long, thì Tập Gia Trang có thể nói đã đạt đến cực thịnh, không những người đông thế mạnh

mà tiếng tăm cũng đạt đến đỉnh cao nhất. Chẳng những vậy, Tập Bôn Long không chỉ là cao thủ sử đao, mà còn là hảo thủ rèn đao, đã rèn được một thanh tuyệt thế thần binh – Toái Mộng Dao.

Phương pháp rèn Toái Mộng Dao đã thất truyền từ lâu, nghe đồn là trong một kỳ duyên hãn thế, Tập Bôn Long có được hai tảng kỳ thiết, hợp nhất lại với nhau mới rèn được thanh kỳ đao này. Sau khi có được bảo đao, Tập Bôn Long đã kế tục viễn tổ Tập Dự Sở, đoạt lấy danh hiệu Quan Trung Đệ Nhất Cao Thủ.

Nên biết rằng thời đó nhân tài trong võ lâm nhiều như nấm mọc sau mưa, võ công tăng tiến không ngừng, cho dù là người sáng lập ra Thất Hồn Đao Pháp Tập Dự Sở còn tại thế, chưa chắc đã có thể tranh được danh hiệu trước đây của mình, ấy vậy mà Tập Bôn Long đã dùng Toái Mộng Dao, sử Thất Hồn Đao Pháp, uy lực tăng gấp mười lần, dễ dàng đánh bại tất cả cường địch. Điều kỳ quái nhất là những người bị Toái Mộng Dao kích bại, bất luận thương thế nặng nhẹ ra sao, tất cả đều mất đi dấu chí, phủ phục xưng thần, vì vậy sau khi Tập Bôn Long lấy được danh hiệu Quan Trung Đệ Nhất Cao Thủ, tên tuổi của Tập Gia Trang cũng lên tới mức cực thịnh, không người nào dám xúc phạm.

Đáng tiếc là Tập Bôn Long không biết có phải vì quá hưng phấn, quá cao hứng sau khi được Tập Gia Trang và Thất Hồn Đao Pháp lên đến đỉnh cao hay không, mà đã đột nhiên bạo tử. Xem ra một người bất luận là quá vui vẻ sung sướng hay quá bi thương chán nản đều không phải là chuyện hay, kể cả cao thủ võ lâm thân hoài tuyệt kỹ cũng không ngoại lệ.

Có điều, Tập Bôn Long có thể nói là chết rất đúng lúc, chết đúng vào lúc thanh danh của lão đang sáng rực như mặt trời chính ngọ, khiến tên tuổi lão mãi mãi được lưu truyền, được võ lâm hậu bối tưởng niệm, mỗi lần nhắc đến Thất Hồn Đao Pháp Toái Mộng Dao Tập Bôn Long là không ai không giơ ngón tay cái lên, khen một tiếng “hảo”.

Sau khi Tập Bôn Long chết, Tập Tửu Cảnh kế tục phụ thân làm chủ nhân đời thứ chín của Tập Gia Trang. Con người Tập Tửu Cảnh không thích tranh phong với người khác như lão tử của hắn, mà ngược lại rất đậm bạc danh lợi, ít khi xuất đầu lộ diện trên giang hồ. Có điều thanh uy của Tập Gia Trang vẫn rất lớn, có chuyện gì chỉ cần phân phó một tiếng, cũng chưa nghe thấy có ai dám gây khó dễ cả. Nên biết rằng Thất Hồn Đao Pháp của Tập gia đã là một thứ đao pháp lợi hại hiếm có, thêm vào Toái Mộng Dao, có thể phát huy được uy lực Thất hồn Đao Pháp gấp mười lần, thử hỏi còn ai dám đối địch với họ nữa?

Tập Tửu Cảnh người đúng như tên, thích nhất là uống rượu. Tập Gia Trang tuy không cầu phát triển, nhưng danh vọng vẫn còn hưng thịnh, thế nên Tập Tửu Cảnh cứ

vậy mà sống được một đời bình an, sau ngày lễ mừng thọ năm mươi tám tuổi mười ngày thì đột tử, nghe nói là uống rượu quá nhiều nên sức khoẻ đã bị tàn phá.

Trách nhiệm trang chủ đời thứ mười của Tập Gia Trang do nhi tử tuổi còn rất trẻ của Tập Tử Cảnh, Tập Tiểu Phong gánh vác.

Sau cái chết của Tập Tử Cảnh, sự tôn kính của võ lâm đối với Tập Gia Trang đã không còn như trước. Vì vậy đã có không ít người dòm ngó tiền tài thế lực của Tập Gia Trang, mượn đủ thứ lý do đến Tập Gia Trang khiêu chiến tầm cù, hi vọng có thể lật đổ được Tập Gia, ngồi lên cái ghế lão đại.

Nhưng những kẻ sinh sự khiêu chiến này, toàn bộ đều bị đánh đuổi đi hết. Phụ trách giải quyết những phiền phức này thông thường là hai người. Quản sự Tập Lương Ngộ và quản gia Tập Anh Minh.

Người bình thường, đừng nói là muốn thách đấu Tập Gia Trang trang chủ Tập Tiểu Phong, cho dù là muốn vượt qua thanh đao trên tay quản sự Tập Lương Ngộ hay quản gia Tập Anh Minh cũng tuyệt đối không phải là chuyện dễ.

Mấy năm nay cũng có một số cao thủ có thể trực tiếp giao thủ với Tập Tiểu Phong, chủ yếu là vì những nhân vật võ lâm này cũng là nhất phương bá chủ, trại chủ hay động chủ. Có điều là trước khi giao thủ với Tập Tiểu Phong, bọn họ đã bị tổng quản Đường Thất Kinh tiếp chiến đánh bại rồi.

Đường Thất Kinh là tổng quản của Tập Gia Trang, so sánh ra, Tập Lương Ngộ chỉ có thể xem là tam quản sự, Tập Anh Minh thì là nhị quản gia, còn Đường Thất Kinh mới là đại tổng quản.

Thân phận địa vị của Đường Thất Kinh trong võ lâm, tuyệt đối có thể so sánh với tông chủ của một môn một phái.

Đường Thất Kinh vốn là một cao thủ xuất quần bạt tụy trong võ lâm, hiếm có hơn là khả năng hành sự của y còn cao hơn võ công gấp bội, ba mươi tuổi y đã thành danh, ba mươi một tuổi thì được bang hủ Lạc Nhận Bang ở Sơn Đông Sư Thủ Nghiên đề bạt, thăng làm tổng đường chủ, quả nhiên chỉ trong ba năm ngắn ngủi, Lạc Nhận Bang đã trở thành Sơn Đông đệ nhất đại bang.

Ba mươi lăm tuổi thì Đường Thất Kinh đến Quán Gia Bảo ở Thiểm Bắc, cũng chỉ trong bốn năm, đã được toàn bảo trên dưới ủng hộ, trở thành phó bảo chủ, thanh uy chỉ kém mình bảo chủ Quán Thiên Nhậm, nhưng Đường Thất Kinh lại lặng lẽ thoái ẩn, rời khỏi Quán gia bảo, một năm sau thì được Tập Gia Trang tiền trang chủ Tập Tử Cảnh thu nhận.

Đường Thất Kinh đến Tập Gia Trang không đầy bảy năm thì địa vị đã ở trên hai đại tổng quản của Tập gia, là Tập Lương Ngộ và Tập Anh Minh. Y đại biểu trang chủ xuất thủ đối địch cũng là chuyện danh chính ngôn thuận, nhưng phàm là những kẻ muốn khiêu chiến với Tập Tiểu Phong, đều không có cách nào thông qua được cửa ải của Đường Thất Kinh này.

Vì vậy thanh uy của Tập Gia Trang không bị suy thoái, công lao của vị Cửu Mệnh Tổng Quản Đường Thất Kinh này là rất lớn.

Tập Tiểu Phong mới khoảng chừng ba mươi lăm tuổi, mặt trắng không râu, mài dài tới mai, dáng vẻ rất giống một nho sinh, bình thường thì ôn nhu văn nhã, chỉ thích đọc sách, đánh đàn.

Ngày hôm nay không hiểu vì lý do gì, mà y đã gọi một đám thanh lâu kỹ nữ đến ca vũ làm vui, vừa ôm mỹ nữ trong lòng, trái một người, phải một người, cười đùa ngả ngớn, rượu thịt ê hề.

Những kỹ nữ mà Tập Gia Trang gọi đến, có thể nói đều là ngàn người chọn một, tự nhiên là mỹ mạo như hoa, hơn nữa đều có tài nghệ, có người hát hay, có người múa đẹp, có người lại giỏi thơ từ, đánh đàn, gõ trống, cầm kỳ thi họa.

Trong số đó có một vị cô nương tên là Tiểu Trân, đôi mày ngài vừa đen vừa đậm, nhướn lên sát làn tóc mây một cách bướng bỉnh, cổ vừa nhỏ vừa dài, trắng như những hòn đá cuội bên bờ sông vậy, hai hàng lông mi khê rung rung, cơ hồ như có chút bất an trước tình cảnh hiện tại.

Nàng là nghệ kỹ chỉ bán nghệ không bán thân, trong số những cô nương này, nàng là người thuần khiết nhất, niên kỷ cũng nhỏ nhất.

Trang chủ Tập Gia Trang Tập Tiểu Phong gọi kỹ nữ đi dạo trên dòng Khóa Hồ Giang, đối với các tỷ muội khác mà nói là một chuyện rất may mắn, rất vui vẻ, nhưng đối với Tiểu Trân, thì dường như lại có rất nhiều nghi hoặc.

Bởi vì nàng nghe Tập Thu Nhai nói, Tập Tiểu Phong phu thê ân ái mặn nồng, quyết không phải là một kẻ trăng hoa tuyết nguyệt.

Tập Thu Nhai chính là đệ đệ của Tập Tiểu Phong, Tập Tiểu Phong có một đệ đệ và một muội muội.

Tập Thu Nhai đang theo đuổi Tiểu Trân. Có thể nói Tiểu Trân là nữ tử cao quý nhất, xinh đẹp nhất, đáng yêu nhất trong lòng y, bất luận là y đánh bại đối thủ nào trên giang hồ, hay gặp phải chuyện gì đó không vui, y đều đến tìm Tiểu Trân, trân trọng nắm lấy đôi tay nhỏ nhắn của nàng, kể lại mọi việc.

Các công tử quý phái xách kiếm hành tẩu giang hồ rất cần một nữ nhi như vậy để làm bạn, an ủi trong những lúc không vui.

Điều khác biệt ở đây là, Tập Thu Nhai chân tình với nàng, y thực sự muốn lấy Nhiếp Tiểu Trân làm vợ.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao Tiểu Trân vẫn giữ được tấm thân trong sạch giữa chốn ô trọc này, có Tập nhị thiếu gia phía sau, có ai dám trái ý vị tiểu cô nương xinh đẹp này nữa chứ?”.

Còn Tiểu Trân thì cũng nắm chặt lấy điểm này, đây là con thuyền của nàng giữa biển đời dấy sóng, nếu nàng mất đi y, tất cả đều sẽ không giữ được nữa, chỉ có trầm luân mà thôi.

Giờ đây, khi nàng nhìn thấy vị ca ca mà tình lang của mình sùng bái: Tập Tiểu Phong, phong lưu phóng đãng như vậy, trong lòng không khỏi tự nhủ: “Sau này Thu Nhạn có phải cũng sẽ như vậy hay không? Lúc đó mình sẽ phải làm sao?”.

Trong lúc nàng đang suy tư thì Tập Thu Nhai cũng đang đứng bên cạnh nàng, thâm lo lắng không yên.

Nguyên nhân làm y bất an là không ngờ vị đại ca mà xưa nay y vẫn luôn tôn sùng, gần đây bất chợt biến đổi thất thường, để cho Tiểu Trân nhìn thấy thế này, nàng sẽ nghĩ gì?

“Đại ca và đại tẩu xưa nay phu thê ân ái, nhưng gần đây lại...?”.

Tập Thu Nhai không kịp nghĩ tiếp, bởi Tập Tiểu Phong đã gọi y.

“Thu Nhạn”.

“Đại ca, có chuyện gì?”.

“Ta là trang chủ, trang chủ Tập Gia Trang”.

Tập Tiểu Phong nheo mắt nhìn chằm chằm vào mặt đệ đệ của mình: “Người dựa vào cái gì mà gọi ta là đại ca”.

“Đệ là đệ đệ của huynh mà”.

Tập Thu Nhai cũng không ngờ ca ca của y lại nói như vậy.

“Người lúc nào cũng xưng huynh gọi đệ, không chịu gọi ta là trang chủ”.

Tập Tiểu Phong trừng mắt nhìn đệ đệ: “Có phải người muốn đoạt vị không?”.

Tập Thu Nhai bị câu hỏi bất ngờ này làm há hốc miệng, đáp không nên lời.

Lúc này, trong đám kỹ nữ có một người tuổi nghề lâu nhất, rất giỏi ứng phó tên là Nghê tam nương cười ngọt ngào, nhẹ nhàng đặt mười ngón tay sơn đỏ chót lên vai Tập Tiểu Phong, ông ọ nói: “Ai da, trang chủ, làm sao vậy, hai huynh đệ với nhau tính toán chuyện đó làm gì? Nếu trang chủ thấy buồn, tìm đến bọn tiểu nữ cho nguôi ngoai không phải tốt hơn sao?”.

Câu trả lời của Tập Tiểu Phong làm tất cả tiếng oanh lời yến trên thuyền lập tức ngưng bật.

Y không nói một tiếng nào.

Mà chỉ vung tay lên, tát mạnh một cái, làm ba cái răng của Nghê tam nương văng ra, cả người ngã phịch xuống sàn, má đỏ bừng một vết dấu tay, đám kỹ nữ đều kêu lên kinh hãi, nhưng không ai dám nói câu nào.

Tập Thu Nhai thấy vậy thì bất nhẫn đứng vụt dậy nói: “Đại ca, huynh...”.

Tập Tiểu Phong chẳng buồn ngược mắt lên: “Rốt cuộc ai mới là trang chủ của Tập Gia Trang?”.

Tập Thu Nhai tức giận gắt: “Việc này, việc này còn phải hỏi nữa sao?...”.

Tập Tiểu Phong lạnh lùng nhắc lại: “Ai?”.

Tập Thu Nhai cố kềm nén nộ hỏa trong lòng: “Đương nhiên là huynh, huynh...”.

Tập Tiểu Phong lại ngắt lời: “Quy của của Tập Gia Trang đối với trang chủ, người có biết không?”.

Tập Thu Nhai biến sắc, cuối cùng mới chậm rãi nói: “Lời của trang chủ Tập Gia Trang, chính là mệnh lệnh, dù sống dù chết cũng không thể không tuân... nhưng đại ca... trang chủ, nếu huynh...”.

Tập Tiểu Phong đột nhiên ghé lên hỏi: “Người muốn thành hôn với Tiểu Trân?”.

Tập Thu Nhai ngây người, cơ hồ như không thể ngờ được Tập Tiểu Phong lại đột nhiên hỏi một câu như vậy, liếc nhìn qua gương mặt đỏ bừng vì thẹn và chiếc cổ trắng ngần của Tiểu Trân, hít sâu vào một hơi rồi đáp: “Trang chủ, đệ cũng đang muốn nói chuyện này với người...”.

Tập Tiểu Phong xua tay: “Không cần nói nữa”.

Sau đó lại nói: “Đẹp lắm!”.

Câu này làm cho Tập Thu Nhai cũng thâm hãnh diện trong lòng.

Kế đó y lại nói thêm một câu nữa, một câu khiến Tập Thu Nhai nghe xong thì nhảy dựng người lên.

“Bảo ả ta cởi y phục cho ta xem nào!”.

3.

Câu này vừa ra khỏi miệng Tập Tiểu Phong, chẳng những Tập Thu Nhai, Tiểu Trân đều biến sắc, mà ngay cả đám kỹ nữ bên cạnh cũng trợn mắt há miệng le lưỡi vì kinh ngạc.

Trang chủ của Tập Gia Trang, hơn nữa lại còn là ca ca của Tập nhị thiếu gia, không ngờ lại nói ra một câu như vậy, thử hỏi còn có chuyện gì mà y không dám làm nữa?

Song mục Tập Thu Nhai và Tiểu Trân cùng lúc đỏ lựng lên.

Mất Tiểu Trân đỏ là do bản năng của nữ tử, còn Tập Thu Nhai thì là vì phần nộ.

Y tức giận quay đầu lại, nhìn bạch y nhân mặt đỏ bên cạnh mình.

Người này không phải ai khác mà chính là Cửu Mệnh Tổng Quản Đường Thất Kinh của Tập Gia Trang.

Đường Thất Kinh khẽ ho khan một tiếng, khom mình xuống nói: “Trang chủ...”.

Tập Tiểu Phong tức giận quát lên: “Câm miệng!”.

“Xoạt!”.

Thanh đao đeo bên hông đã rút ra.

Đây chỉ là một thanh đao cùng hết sức bình thường.

Nhưng đao rốt cuộc vẫn là đao. Đao tượng trưng cho quyền uy, sát khí, máu tanh... tất cả những gì đáng sợ nhất, thanh đao này tuy cùng, nhưng vẫn có uy lực như vậy.

Thanh đao này vừa ra khỏi vỏ, Đường Thất Kinh lập tức ngậm miệng, những kỹ nữ ngồi bên kinh hãi kêu lên một tiếng, lộ ra thần sắc sợ hãi, đưa tay lên bịt miệng. Bọn họ vốn đều tưởng rằng đêm nay được trang chủ Tập Gia Trang xưa nay nổi tiếng phong nhã gọi đến, nhất định là sẽ văn nhân phong lưu, đâu ngờ rằng y lại giống như cường đạo lưu manh, tay cầm đao, mặt mày thì đáng sợ như hung thần ác sát.

Chỉ thấy vẻ tuấn nhã ung dung trên gương mặt Tập Tiểu Phong đã hoàn toàn biến mất, gân xanh nổi đầy trán, mấy giọt mồ hôi chảy dài trên mặt, hai mắt xạ ra những tia nhìn sắc lạnh như loài độc xà đang ngấm nghĩa con mồi.

“Đây là gì?”.

Tập Thu Nhai cắn phần đáp: “Thanh đao tổ truyền”.

Tập Tiểu Phong lạnh lùng hỏi tiếp: “Đao này đại biểu cho cái gì?”.

Tập Thu Nhai kích động nói: “Đại ca...”.

Tập Tiểu Phong gần giọng rít lên: “Tập Thu Nhai, nếu người không đáp được gia pháp, thì chỉ có con đường chết”.

Tập Nhu Nhận đành cố kềm nén cơn phần nộ: “Đệ còn đáp được. Đao này chính là gia pháp, người của Tập gia, không thể không tuân”.

“Được lắm!”.

Tập Tiểu Phong nhặt nhẽo nói: “Người còn nhớ thì tốt”.

Y giờ cao thanh đao lên dưới ánh trăng: “Bây giờ ta dùng thanh bảo đao gia truyền này ra lệnh cho người, cỡi y phục của Tiểu Trân ra”.

Tập Tiểu Phong cười hăng hắc, rồi chậm rãi nói tiếp: “Để ta xem thử, để mọi người cùng xem thử”.

4.

Tập Thu Nhai rống lên một tiếng, Tiểu Trân cũng không nén nổi nấc lên nghẹn ngào. Đường Thất Kinh bước lên một bước, khe khẽ hắng, hình như định khuyên giải Tập Tiểu Phong mấy câu.

Chẳng ngờ y lại vung đao lên, cười khanh khách nói tiếp: “Không ai được khuyên giải, bằng không coi như kháng lệnh, kháng lệnh ta tức là đối địch với Tập Gia Trang, giết không tha”.

Đường Thất Kinh thoáng chau mày, định nói gì đó nhưng rồi lại thôi.

Tập Tiểu Phong trợn mắt lên quát lớn: “Có cỡi hay không?”.

Tập Thu Nhai đứng chắn trước mặt Tiểu Trân đang khóc nấc lên vì sợ hãi, ngẩng cao đầu nói: “Đại ca, huynh điên rồi à?”.

Tập Tiểu Phong cười gằn: “Người dám chống lại bảo đao gia truyền này?”.

Cơ thịt trên mặt Tập Thu Nhai không ngừng rung động, khó khăn lắm mới nói ra thành lời: “Không dám...”.

Tập Tiểu Phong cười quái dị: “VẬY THÌ TỐT LẮM. Nếu người không chịu cởi y phục của ả, vậy thì hai người hãy nhảy xuống sông đi”.

Y lắc lắc đầu nói: “Đêm nay trăng thanh gió mát, cảnh đẹp mê hồn, ánh trăng soi bóng dưới làn nước mênh mông... các người đã nghe qua đời Đường có Lý Bạch từng nhảy xuống nước vớt trăng chưa? Bây giờ các người xuống đó vớt trăng lên đây cho ta đi...”.

Sắc mặt Tập Thu Nhai biến thành trắng bệch như tờ giấy.

Tập Gia Trang có một quy củ rất kỳ quái, cso thể nói là một thứ cấm kỵ, nhưng quy củ này mới chỉ có từ hai, ba đời nay mà thôi. Đó chính là phàm là con cháu của Tập gia đều không được bơi lội, không được gần nước, kẻ nào xuống nước, kẻ ấy sẽ không còn là con cháu Tập gia nữa.

Tập Tiểu Phong nói như vậy, đương nhiên không đơn giản là bảo hai người đi vớt trăng, thậm chí có thể nói là đã lên đuổi Tập Thu Nhai ra khỏi Tập gia, cũng có thể nói là xử Tập Thu Nhai và Tiểu Trân tội chết, bởi vì Tập Thu Nhai xưa nay không gần nước, vốn chẳng biết bơi, còn Tiểu Trân chỉ là một nữ tử yếu nhược, chuyện này càng không cần nhắc đến.

Tập Thu Nhai tức đến nỗi toàn thân run lẩy bẩy, thực sự y không thể nào hiểu nổi tại sao vị thân ca ca của mình lại trở nên quái đản như vậy.

Chỉ nghe Tập Tiểu Phong nói tiếp: “Nếu các người không vớt được trăng lên, vậy thì không cần lên đây gặp ta nữa... năm xưa Thi Tiên chết vì vớt trăng, chỉ có một mình cô đơn lẻ bóng, còn các người có đôi có cặp thế này, chết đi không phải là rất đúng với câu nguyện làm duyên ương không làm tiên hay sao?”.

Tập Thu Nhai tức giận hét lên: “Đại ca...”.

Tập Tiểu Phong hừ nhẹ một tiếng, rồi bất ngờ xuất đao, chém thẳng vào Tập Thu Nhai.

Tiểu Trân kinh hãi hét lên một tiếng, Tập Thu Nhai không ngờ Tập Tiểu Phong lại hạ độc thủ với mình, vội vàng lắc mình, kéo Tiểu Trân lùi nhanh về phía sau, đến sát mạn thuyền.

Lúc này đám kỹ nữ trên thuyền đều đã dạt cả ra, Tập Tiểu Phong thừa thế xông lên, lại chém một đao về phía Tiểu Trân.

Dao này so với đao tấn công Tập Thu Nhai khi nãy còn khó ứng phó gấp mười lần, Tiểu Trân không biết võ công, đương nhiên không thể tránh nổi, mà hai người đã hết chỗ thoái lui, Tập Thu Nhai đành liều mình lướt lên trước, kịp thời dùng hai tay nắm chặt lấy thanh đao của Tập Tiểu Phong.

“Đại ca, huynh đừng bức đệ...”.

Song mục Tập Tiểu Phong trợn trừng lên như muốn rách khoé mắt, miệng hét lớn: “Đao này người cũng dám chạm vào sao?”.

Tập Thu Nhai lập tức ngăn người ra, đứng vào khoảnh khắc ấy, tay còn lại của Tập Tiểu Phong đã điểm nhanh lên ba chỗ huyệt đạo trên người y.

Tập Thu Nhai chỉ kịp hự lên một tiếng, ngã bịch xuống đất.

Tiểu Trân vừa khóc vừa bổ tới, nhưng nàng không biết cách giải huyệt, dù có lay lắt thế nào cũng không làm y tỉnh lại được.

Tập Tiểu Phong cười khùng khục, thỏa mãn nhìn hai người, một người bất động vô lực, một người đang khóc lóc thảm thương, rồi hạ lệnh: “Lột quần áo bọn chúng ra rồi quẳng xuống sông. Nhanh lên!”.

Trong đám kỹ nữ có một người bất nhẫn run run giọng lên tiếng khuyên can: “Trang chủ, hai người là huynh đệ, hà tất phải làm vậy chứ?”.

Một người khác cũng tiếp lời: “Trang chủ, nhị thiếu gia không hiểu tôn ti trật tự, ngài giáo huấn một trận là được rồi, làm như vậy sẽ hại đến mạng người đó...”.

Tập Tiểu Phong cười gằn.

Chúng nhân còn đang hoang mang, thì y đã xuất đao.

Một đao, hai đầu người. Hai kỹ nữ vừa lên tiếng, đầu đã rơi khỏi cổ.

Thảm cảnh khiến không ai dám kêu lên tiếng nào, không ai dám nói gì, thậm chí là cả cử động cũng không dám.

Tập Tiểu Phong chậm rãi thu đao, tra vào vỏ, rồi cất giọng lạnh lùng đến rợn cả người: “Làm theo lời ta vừa nói”.

Đến lúc này, thử hỏi có ai dám nghịch ý y nữa?

5.

Tiểu Trân là một nữ tử rất đẹp, cũng rất thuần khiết, dưới ánh trăng, thân thể nàng đều đặn, trắng muốt, ngay cả những kỹ nữ dạn dày kinh nghiệm đã nhìn đủ cảnh đời cũng không khỏi động lòng, đồng thời cũng đau lòng thay cho nàng. Đôi chân dài trắng muốt, cái miệng đỏ thắm, thậm chí cả đôi mắt sợ hãi không dám mở ra cũng làm người ta đau lòng hết sức.

Vậy mà Tập Tiểu Phong lại muốn ném một người đang sống sờ sờ như vậy xuống sông đi “vớt trăng”.

Tập Thu Nhai cũng là một nam tử tuấn tú. Lồng ngực rộng và trắng trẻo, đôi cánh tay thanh tú nhưng đầy sức mạnh. Đáng tiếc là vì đã bị đại ca mình điểm huyết đạo, nên y không thể giãy dựa gì, mặc cho người ta lột y phục rồi ném xuống sông.

Các tráng đinh của Tập Gia Trang tuy rằng đối diện với nhục thể kiều diễm của Tiểu Chân, nhưng không ai dám chần chừ thêm một chút, bởi vì, trang chủ của bọn họ, Tập Tiểu Phong đã nói: “Nhanh!”.

Không ai biết Tập Tiểu Phong đang phát bệnh gì.

Vạn nhất làm y tức giận, nói không chừng bản thân mình cũng sẽ gặp tai ương. “Bụp!” một tiếng, rồi không biết đầu sẽ bị bổ làm mấy mảnh?

Đến lúc Tập Thu Nhai và Tiểu Trân bị ném xuống sông, Tập Tiểu Phong mới hài lòng nói: “Hay lắm, không ai được vớt bọn chúng lên. Nghe cho rõ, kẻ nào cứu bọn chúng, ta sẽ giết kẻ ấy”.

Không ai dám cứu.

Sau đó Tập Tiểu Phong hạ lệnh quay thuyền, vừa đi vừa đàn hát vui vẻ, vừa uống rượu ngâm thơ, đến lúc lệ tuôn đầy mặt mới bỏ đi.

Đám kỹ nữ đến lúc này mới dám gặp người ra nôn mửa.

Nước sông loang láng, trăng thanh gió mát.

Có ai biết được trong đêm trăng thanh này, trên hoa thuyền mỹ lệ nhất, trên đoạn sông đẹp nhất, có một thảm sự như bắn và tàn khốc đã xảy ra.

6.

Nhưng đúng vào sát na và Tiểu Trân bị ném xuống nước, hai người đang ngồi trên một con thuyền nhỏ đậu bên bờ Khóa Hồ Giang đều giật mình.

Thanh niên thương tích đầy mình, thần sắc lạnh như băng nói: “Có người rơi xuống sông”.

Trung niên nhân mặt mũi ôn hòa mỉm cười nói: “Là bị người ta ném xuống sông”.

Thế là, bọn họ lập tức tới chỗ vừa phát ra tiếng động. Lúc ấy, hoa thuyền đã trên đường quay về.

- o O o -